

ROCK MÉHO ŽIVOTA

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

ROCK MÉHO ŽIVOTA

**KNIHY ONDŘEJE NEFFA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Arkádie

Rock mého života
Hvězda mého života
Ultimus
Hu! Povídky Dědka Čucháka
Ostrov nesmrtelných
Zlatý pomeranč

Pán Modrého meče

Operace Armagedon

Připravujeme

Měsíc mého života

ROCK MÉHO ŽIVOTA

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Neff, 2006 / 2018 / 2025

Cover & Illustration © Karel Jerie, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-779-5 (PDF)

PROLOG

KRÁL ROCK'N'ROLLU

Kdybyste chtěli navštívit na Luně hodně luxusní noční podnik, doporučil bych vám habitat Alhambru, tam jich je hodně. Narazili byste na jediný problém; který si vybrat, jeden je lepší než druhý. U nás v Arkádii si na luxusní podniky nepotrpíme, když nebudu počítat Modrou lagunu. Je to podnik na úrovni a to neříkám proto, že ho vede Su Wang-li, žena, se kterou se potloukám po Měsíci už hezkou řádku let. Není tedy divu, že jsem pozvedl obočí, když mi pojítkem přišla pozvánka do baru Excelsior v paláci Frivola. Pozvání platilo pro pana Jakuba Nedomého, spolumajitele starožitnického obchodu Nedomý & Prus. Nedomý, to jsem já. Ukázal jsem pozvánku Dědkovi Čuchákovi, svému příteli a společníkovi. To je ten Prus, plným jménem Kazimír Prus. Dědek Čuchák mu říká, protože srandovně funí. Jinak na něm nic legračního není, naopak. Je to kyborg, napůl člověk a napůl robot, a vypadá děsuplně, asi jako Frankensteinovo monstrum.

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák. „Palác Frivola není ještě dokončený, takže v Excelsioru si moc zábavy neužiješ. Zve tě profesor Samir Bikram. Z toho by neměl doktor Kurz radost, kdyby se to dozvěděl.“

Doktor Kurz je náš dvorní udržovatel života. Oba jsme se narodili ve dvacátých letech jednadvacátého století a bez důkladné údržby by nás na Měsíci už dávno nevedli na seznamu konzumentů vzduchu. Doktor Kurz byl navíc něco jako otec i matka Dědka Čucháka, protože ho poslepoval z kusů Kazimíra Pruse, roztrhaného výstřelem

čtrnáct padesátky, a vytvořil z něho kyborga vybaveného supercitlivými receptory a umělým mozkem, vždycky nejnovější generace.

„Kurzův konkurent?“

„Mezi pacienty má arkadskou smetánku. Stará se o Aurelia Horáce.“

Teď bych měl zafunět „hu“ já. Aurelius Horác! Na jeho stopu musel narazit každý, kdo se zavrtil trochu hlouběji do veřejných i soukromých záležitostí v Arkádii, ale i v Alhambře a dalších habitatech Luny. Na Lunu přišel už v první vlně průkopníků. Brzy ale ustoupil do pozadí a jednal jen přes prostředníky. Znalci poměrů mu říkali Zakladatel. Tak jsem o něm slyšel i já. I on musel samozřejmě mít svého doktora Kurze, aby mu prodlužoval život. V habitatech byste našli tisíce imortalistů. Opravdu věhlasných bylo ale jen několik, mezi nimi i profesor Bikram.

„Co mi asi chce?“

„Nebude to zájem o starožitnosti,“ přemýšlel nahlas Dědek Čuchák. „Možná by se chtěl setkat s doktorem Kurzem a byl by rád, kdybys mu dělal prostředníka.“

„Doktor Kurz všemi imortalisty pohrdá. Podle něho to jsou nedoukové a podvodníci.“

„Je ale ješitný a lakotný. Možná by mu lichotilo, kdyby tak věhlasný imortalista, jako je profesor Bikram, škemral o pomoc. A nabídl mu za konzultaci honorář ve stylu Aurelia Horáce.“

„Žádného poslíčka dělat nebudu.“

„Za zprostředkování si necháš zaplatit. Pamatuj na naše dluhy,“ řekl Dědek Čuchák.

Měl pravdu. Dluhy už dosáhly kritické hranice. Nezbylo než se sebrat a do Excelsioru se vypravit.

Dědek měl pravdu, Excelsior nebyl ještě hotový a police v baru byly prázdné. Nezapojené lednice na mě civěly otevřenými dveřmi. Špinavými okny bylo vidět staveniště Frivoly. Jednou to tu bude super,

ale teď to byl ještě bezútešný komplex nedaleko jižní výpustě Severojižní, ve směru na Eldorado. Člověk musel nasadit fantazii v režimu turbo, aby si představil, že se z toho jednou stane komplex na ploše šedesát tisíc metrů čtverečních, který ve všech svých zábavních prostorách pojme pětadvacet tisíc lidí.

Profesor Bikram seděl u malého stolku v zadní části pusté místnosti. Mával na mě a tvářil se přátelsky, jako bychom byli dávní kamarádi. Šel jsem k němu a cestou se rozhlížel, jestli tu přece jenom není aspoň servisní robot. Vyjednávání na sucho je mi proti mysli.

„Pojďte, pojdte, pane Nedomý,“ vyzýval mě profesor hlubokým hlasem. Měl hodně snědou pleť, tak tmavou, až se zdálo, že má tvář i s houštinou černých vlasů a černým plnovousem vyřezanou z ebenu. „Nemáme mnoho času.“

„Myslel jsem, že pro vás imortalisty není čas žádná překážka.“

Nebyl naladěný na žertíky. Hned přistoupil k věci.

„Jste klienty doktora Kurze. Vy a pan Kazimír Prus.“

V duchu jsem se smál, že Dědek měl zase jednou pravdu. Zprostředkování si musím nechat pořádně zaplatit. Zamračil jsem se. Čím budu zarputilejší, tím vyš cenu vyženu.

„Dejme tomu,“ řekl jsem nevlídně.

„Předpokládám, že vám jméno Elvis Presley moc neříká,“ pokračoval profesor. „Elvis Presley a plukovník Tom Parker.“

„Kdo?“

„Elvis Presley byl zpěvák, kdysi dávno, samozřejmě na Zemi, v Americe. Možná se rozpomenete, co to byl *rock'n'roll*.“

„To mi něco říká, slyšel jsem to ještě jako kluk, tam na Zemi. Muzika, hodně divoká, trochu primitivní.“

„Správně. Elvis Presley byl v půli dvacátého století král *rock'n'rollu*. Kraloval dvacet let. O jeho úspěch se hodně zasloužil manažer, plukovník Tom Parker. Prodal miliardu desek. To byl v té době fakt úspěch. Pak najednou Presley zmizel.“

„Zmizel?“

„Oficiálně v roce 1977 umřel, desky se prodávaly dál. Plukovník Parker se o prodej staral dobře. Držel v povědomí Elvisovu legendu. Říkalo se, že Presley ve skutečnosti žije pod falešnou identitou. Smrt že je jen plukovníkův reklamní trik. Parker vedl firmu ještě dalších dvacet let, načež taky umřel. Nebo neumřel? V roce 1997 už měli lidi jiné starosti.“

Slova mu bublavě prolínala plnovousem. Upíral na mne veliké černé oči. Měl pronikavý pohled. Napadlo mě, že snad dovede číst myšlenky, asi jako když Dědek Čuchák zkoumá lidi mikroskopicko-dalekohledovými očima, aby je analyzoval svým supermozkem.

„Teď mají zase úplně jiné,“ nadhodil jsem.

Naklonil se ke mně. Měl kolem sebe opar starobylé orientální vůně. Dělal na mě dojem spíš čaroděje než specialisty v oboru imortalistní medicíny.

„Elvis Presley žije. Odešel v první vlně na Měsíc. A nejen to. On byl ten, kdo...“

Nedořekl. Energetický výboj mu doslova rozpoltil lebku. Stačil jsem se vymrštit a padal jsem přes překocenou židli dozadu dřív, než tlak krve prorazil vrstvu spečené tkáně, takže jsem rudé záplavě unikl. Nezůstalo při jednom výboji. Hrabal jsem se dozadu a profesor se před mýma očima doslova rozpadal.

Jestli jste někdy slyšeli, že lidský organismus je ve skutečnosti tekutina, tak je to pravda.

Nebyl to vůbec pěkný pohled. Podrobností vás ušetřím, protože nejsou podstatné.

Do života mi vstoupil Elvis Presley a na ničem jiném nezáleželo.

1

POLICAJT NA NÁVŠTĚVĚ

Luna je takové místo, kde sice hodně záleží na majetku a postavení, ale taky na tom, co kdo ví a co kdo neví.

Takový Luigi Mantella, například. Je tu taky hezkých pár pátků a většinu z nich strávil coby policejní důstojník habitatu Arkádie. Někdy je v nemilosti, a to pak přicházel na kus řeči k nám do starožitnického krámků. Momentálně byl v hodnosti poručíka.

Zvláštní člověk, tenhle Mantella. Nepoznal jsem v životě mnoho policajtů tak dokonale jako jeho. Dalo se o něm říct, že je v jádru dobrý, jak se to říká o lidech, kteří někoho podrazili. Nemůžu si na něho stěžovat. Měl tucty dobrých důvodů, proč mě zatknout, a dokonce to někdy musel udělat. Vždycky ale byla jeho tvář poznamenaná výrazem upřímné lítosti a nikdy mě nečastoval obvyklými policajtskými žvásty. Chválabohu, že vyšetřování Bikramovy vraždy vedl on. Jako svědka mě vyslyšel pět hodin a vůbec se mě nesnažil do případu namočit. Někdo jiný by se o to jistě pokusil, už proto, aby měl případ z krku. Zařídil rekonstrukci činu. Podle situace, rozestavení nábytku i podle charakteru ran oběti se ukázalo, že vrahů bylo víc a pálili z bezprostřední blízkosti. Jenže já žádného neviděl. Nedávalo to smysl.

Řekl jsem mu všechno, co jsem věděl, nebo skoro všechno. Že mě profesor pozval na schůzku a že se zmínil o tom, že pracuje pro Aurelia Horáce. Mantella o Zakladateli samozřejmě věděl. V Arkádii je toho málo, o čem by nevěděl. Mantella se ptal, co po mně Bikram

chtěl. Bylo to kvůli Kurzovi? Potřeboval snad od doktora konzultaci? To jsem po pravdě popřel. Doktor Kurz by se nikdy nesnížil ke spolupráci s obyčejným imortalistou. Mantella byl tak slušný, že tuhle linku nesledoval a Kurze k výsledku nepředvolal. Věděl, že tudy cesta nevede.

Jen jedno jsem mu zamlčel. Nezmínil jsem se o Elvisovi Presleym. Vždyť to byl nepodstatný nesmysl, jen zmínka, pouhé slůvko, profesor ho pronesl těsně předtím, než ho zabili.

Mantella vešel. Bylo na něm vidět, že je unavený. Držel se sice zpřímá, to tenhle Talián umí dobře, ale jeho velké černé oči byly jako zamžené a měl pod nimi kruhy. Oblékl si krátký černý převlečník zapnutý až ke krku. Nohavice měly puky a podle lesklých bot by se člověk mohl holit, na to si on vždycky potrpěl.

„Puky potřebovaly přezehlit už přede dvěma a na botách má vrstvu prachu osmnáct hodin starou,“ ozval se mi Dědek v komlinku, našem soukromém neodposlouchávatelném pojítku. Měl jsem ho od doktora Kurze voperovaný do lebky. Kde ho měl Dědek ve svém kybo-labyrintu, to opravdu netuším.

„Máte vraha?“ oslovil jsem Mantellu.

„Zatím ne.“

„A co Aurelius Horác?“

„O Zakladateli nikdo neslyšel už pár desítek let. Zato začínáme tušit, co byl vražedný nástroj.“

„Samozřejmě že energetický výboj. Kdo ho ale vypálil?“

„Robotický nindža,“ řekl Mantella.

„Hu,“ pravil Dědek Čuchák.

„Odkdy policie věří pohádkám?“

Zbraně jsou na Luně zakázané od roku 2035, a to je hodně dávno. Násilí ale nezmizelo a napětí mezi Zemí a Lunou už vůbec ne. Tajná organizace Enigma pracovala ve skrytu na zbraňových systémech naprosto závislých na zakázaných technologiích. V záloze byly i ne-

formální týmy s nevyčerpatelným potenciálem vynalézavosti. Mezi lidmi se říkalo, že mají přichystané zbraně určené k individuálnímu teroru. Robotický nindža zabíjí cíleně, míří na vytipované oběti. Byla to informace ve stylu „jedna paní povídala“. Kdyby začala válka Luny se Zemí, robotičtí nindžové by se postarali o politické a vojenské velení. Jedno hejno nindžů by pak zvládlo celé vedení Bagdádského kalifátu.

„Nindžové jsou autonomní jednoúčelové organismy s posláním zabít konkrétní osobu,“ spustil Mantella, aniž by mé poznámce věnoval pozornost. „Jsou schopné infiltrovat informační sítě a čerpat z nich podklady pro rozhodovací procesy. Chybí jim sebezáchovné obvody. Kdyby se stalo, že některý z nich bude zničen, stačí své poslání přesunout na jiného robotického nindžu a ten ho přijme jako sekundární cíl. Takto je možné na jednoho nindžu vložit až pět set takových cílů. To je samozřejmě teorie, protože v praxi žádný nindža nevydrží tak dlouho, aby tolik cílů zlikvidoval.“

„Má to háček,“ nedal jsem pokoj. „Nikdo nikdy žádného nindžu neviděl.“

Chladně na mě pohlédl.

„Můžu vám jednoho takového nindžu ukázat, přátelé. Kazimire,“ obrátil se na mého společníka, „dáš mi heslo pro uplink?“

„Blbej polda,“ odpověděl bez zaváhání.

Dědek má opravdu zvláštní smysl pro humor a jeho uvažování se ubírá po klikatých, avšak vždycky strašlivě logických stezkách. On je samozřejmě admin našeho systému a může Luigimu přidělit jakékoli heslo a heslo bude fungovat. Vždycky do mě hučí, abych byl opatrný a jednal diplomaticky. A teď se najednou snaží Luigiho nasrat. Co to do něho vjelo?

„No tak, co to má být?“ ohradil se Luigi Mantella.

„Heslo uplinku. Řekni ‚blbej polda‘ a my se rádi podíváme, co jsi nám přinesl.“

On ho zkouší. Chce vědět, jak moc mu záleží... na čem?

„Blbej polda,“ pravil chytrý polda Luigi Mantella a měl ve tváři asi tolik emocí, jako natrháte kopretin na svahu kráteru Collins.

Přenos dat proběhl bleskově, ale i mě překvapilo, jak věrný obraz Dědek vygeneroval.

Kyborgovo zoomové oko zafungovalo jako projektor. Vyšlehl z něho svazek bílého světla, výboj komprimovaných dat zakuklených do podchlazených fotonů. Data rozkvetla do trojrozměrného obrazu.

Uviděli jsme robotického nindžu.

Jeho kulovité tělo o velikosti dvou pěstí volně plulo prostorem. Byl vybavený miniaturním gravimotorem, takže se pohyboval všemi třemi směry. Když se přiblížil ke stropu, z vrchlíku se vysunula článkovaná tykadla, jimiž se zachytil, a mohl tam setrvat delší dobu, a to v energeticky nenáročném režimu. Všiml jsem si, že i ve spodní části má záklopku, takže podobná tykadla jsou zřejmě k dispozici i pro pohyb na zemi.

Chvilku kolem nás kroužil. To byla první část projekce. Po ní pokračovalo cosi, co jsem později bral jako instruktážní video.

Z Dědkova zoomu vyšlehl další snop dat a rozbalil se do podoby člověka. Byla to velmi stylizovaná podoba. Postava se pohybovala přirozeně, měla ovšem jen hrubý tvar. Oživlý panák, nic víc.

Panák si „všiml“ nindži a dal se na útěk. Teď nindža předvedl, jak umí manévrovat v prostoru. Kroužil kolem muže, ten se snažil kličkovat, uhýbat, ovšem proti nindžovi byl neohrabaný a pomalý. Najednou muži z ruky vyrostlo cosi jako zbraň. Namířil a vystřelil, bylo vidět, jak mu zpětný ráz škubl rukou. Dokonce trefil, protože nindža odletěl stranou. I to byla součást prezentace – měla přihlížejíciho přesvědčit, že nindža přežije i přímý zásah střelnou zbraní. Prezentace vrcholila.

Muž zvolna klesl na kolena, aby dal najevo, že se vzdává. Nindža se mu zastavil zhruba metr od hlavy.

Pak to červeně blesklo, rubínový výboj panákovi rozpoltil hlavu a ta rozkvetla jako velikánský vlčí mák. Rozevřela se a v příšerně zpomaleném podání teď začalo všechno realisticky věrně lítat ven, jako když někdo otevře kufr a vyhazuje spodky a košile a fusekle, protože si na dně zapomněl medvídka pro štěstí.

Srdce se ve mně zastavilo.

Přesně tak zahynul profesor Samir Bikram, dvorní imortalista Aurelia Horáce, někdejšího Zakladatele. Zároveň mi v mysli naskočilo jméno Elvis Presley. Možná že jsem zpěvákovo jméno neznal ani jako kluk. Jak souvisel neznámý zpěvák s Bikramovou vraždou?

Prezentace pokračovala. Nindža kroužil kolem oběti a pátil do ní jeden výboj za druhým. Děj byl zobrazený pro názornost zpomaleně. Lílaly šplíchance krve a mozek a oči, jen ten medvídek se ne a ne objevit.

Napadlo mě, že si dnes dám jen malý oběd.

Figura se rozpadla na hromadu vzorků pro patologa.

„Takže takhle ten nindža vypadá,“ shrnul představení Mantella. „Prezentace není večeráček pro malé nezbedy. Má za úkol názorně předvést, k čemu produkt slouží.“

Znovu mi došlo, že rozporcovaná figurína opravdu vypadá tak, jak skončil profesor Bikram.

Prezentace skončila. Uvolnili jsme se. I Dědek Čuchák. I když je to kyborg a tkání někdejšího Kazika Pruse v sobě moc nemá, na nedostatek emocí si stěžovat nemůže. Přestože na něho působí jinak než na mne. Jemu se žaludek zvednout nemůže – v žaludeční krajině má generátor studené fúze.

„Kde jste to získali?“

„Tobě to říct můžu. Ilegálním odposlechem osob, které podezíráme, že jsou na neformální tým napojeny. Mám prostředky, jak kontrolovat jejich komunikaci. Tak jsme dostali i tuhle nahrávku.“

„*Napadá tě, proč nám to předvedl?*“ oslovil jsem Dědka po komlinku.

„Nikdy se s dílčími výsledky vyšetřování nesvěřuje. Je v tom zase podraz. Chce nás do něčeho namočit.“

„Ve vraždě jsem už mimo hru.“

Komlink jen tiše šuměl, Dědek neodpovídal. Strnul jako vždycky, když veškerou výpočetní kapacitu věnuje na řešení problému. Pak už mu nezbude nic, aby pohnul třeba malíčkem levé ruky.

„Říkáš nám opravdu všechno. To bys neměl...“, poznamenal jsem a usmál jsem se.

Mantella zůstal vážný.

„Podle analýzy naší rozvědky se Bagdádskému kalifátu podařilo lokalizovat centrum neformální skupiny. Ví, že je v Arkádii. Podle mého názoru je za vším Aurelius Horác.“

„To je silné kafe.“

„Zakladatel se pohyboval v prostředí neformálních týmů už v době, kdy pracovaly na Miagiho motoru. Ví se, že bez jeho podpory by gravitechnika nevznikla. Sice zmizel, ale pořád tady někde je. Cítím to.“

Díval se mi do očí.

„Tak počkej, Luigi. Na chytrost mám Dědka. Ale úplnej vůl taky nejsem. Přece nečekáš, že skočím na takovej špek? Že všechno nechám a půjdu s Dědkem hledat Horáce?“

„Nečekám, Kubo, naprosto ne. Nic od vás nechci. Naopak, já přišel poskytnout službu, tobě a Dědkovi. Podle té analýzy vás rozvědka Kalifátu totiž pokládá za součást neformálního týmu.“

„Sám říkáš, že ho vede Horác.“

„To je můj názor, rozvědka to vidí jinak. Podezírá vás dva.“

„Majitele starožitnického krámků?“

„Jste prvotřídní manipulátoři zakázanými technologiemi a robotický nindža je zakázaná technologie. Taková je situace. Podezírají vás a mají k tomu důvod. Nemusíte se ale ničeho bát. Riziko je minimální, nejspíš vůbec žádné. Na Luně žádný robotický nindža není. Je to jenom projekt. Proč by ho někdo vyráběl? Mezi Zemí a Lunou

je úplně normální napětí jako vždycky. Jako starý kamarád jsem ale pokládal za nutné vám o tom říct.“

V tu chvíli se Dědek Čuchák probral.

„Řekl jsi nám o tom, aby se nám dobře spalo, vid', Luigi?“

„Snad ses nepolekal, Kazimire? To bys mě překvapil.“

„Vypadám vyděšeně?“

„Co je uvnitř, nevidím,“ řekl Mantella vlídně. „Víte teď všechno, co vím já. Naložte s tou informací, jak chcete. Radit vám nebudu. Kdybych se dozvěděl něco dalšího, ozvu se, jsme přece přátelé.“

Kývl nám oběma na pozdrav a už jsme viděli jeho policajtská záda. Procházel krámkem, samozřejmě se zastavil u velmi málo pravého exempláře parabiologického artefaktu z kráteru Archimedes a bylo vidět, jak se mu zachvěla ramena. Nejraději bych ho nakopl do zadku, ale pak už to nebylo aktuální, protože zmizel a spolu s ním i objekt, který by se dal nakopnout.

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

Ušklíbl jsem se.

„Je to jasné, proč sem přišel. Abychom mu našli Aurelia Horáce a jeho neformální tým. A práskli ho policajtům. Divím se, že se tak namáhá. Ví přece, že mu na to neskočíme.“

Dědek zůstal zticha, zase strnul. Pohroužil se do svých kombinací a superkombinací, zapojil oba své mozky a zatížil informační síť půlky Arkádie, jak jsem to tak odhadoval.

„Na co jsi přišel?“ zeptal jsem se ho, když se konečně zase pohnul a dal najevo, že mě vnímá.

„Ta svině Mantella,“ zasyčel.

„Nebuď na něho našťavaný. Prostě to jenom zkusil a my se nenecháme vyvést z míry. Nebo ti snad vadí, že si z tebe udělal projektor?“

„Nalil do mě data a nejdou smazat.“

„Cože?“

„Prezentace ve mně zůstala.“

„Jedno video tě snad nezabije,“ snažil jsem se ho uklidnit.

„Zabírá tři pětiny mého operačního prostoru. Pokud se toho nezbavím, budu inteligentní jako myčka na nádobí.“

Hodně přeháněl a možná že i ty tři pětiny byly přestřelené. V každém případě to ale bylo od Mantelly sprosté, že do Dědka nalil data natrvalo.

„Zavolám mu. Musí přijít a odblokovat tě. Máme na něho páku. Vyžvanil nám, že policie dělá načerno odposlechy.“

„Ne,“ řekl Dědek Čuchák. „Je to vážnější. Prošel jsem všechny možnosti. Byl to nevratný proces. Tady pomůže jen doktor Kurz.“

2

VYDAŘENÝ VEČÍREK V MODRÉ LAGUNĚ

Doktor Kurz, prvotřídní odborník na manipulaci se živoucími a paraživoucími organismy. Dědek Čuchák je jeho dílo a oba mu vděčíme za to, že se motáme po Arkádii tak dlouho. Ne aby vás napadlo označit ho za imortalistu. Sice dělá přesně to, čím se živí oni, ale jak tvrdí, dělá to stokrát líp než oni. Všemi pohrdá a jejich akademickým titulům se směje. Je nad nimi. Je to prostě doktor Kurz.

Vysvětlili jsme mu, co se stalo. Nic jsme nezamřčeli. Před doktorem Kurzem nic neutajíte, stejně jako před maminkou, a tak jako ona má i on vždycky pravdu. Pověděl jsem mu tedy i o vraždě profesora Bikrama. Všechno jsem mu řekl, i to, že profesor mi zahynul před očima.

Když jsem to jméno vyslovil poprvé, ani nehnul koutkem oka.

„Od Mantelly bylo vtipné použít vaší optiky k projekci té věci,“ promluvil konečně. Naklonil se k Dědkovu obličejí. Pozorně si objektív jeho oka prohlížel. „Je to její nedokumentovaná funkce. Koloidní bionika dokáže emitovat fotony, proč ne, to je legitimní projev činnosti bioniky. Že vám nechal data v paměti, od něho bylo nehorázné. Tak to končí, když vyhledáváte nevhodnou společnost. Přátelíte se se šarlatány, kteří se nechávají rozsekat na kusy, a tak není divu, že vás neschopný policista přivede do nesnází.“

„*Neměl jsem mu o Bikramovi říkat,*“ postěžoval jsem si Dědkovi po komlinku.

„*Nech ho vymluvit.*“

„Nic jiného nám nezbyvá.“

Doktor Kurz řečnil ještě asi pět minut, načež pravil:

„Dopadlo to jako vždycky. Všechno jste pokazili a teď po mně chcete, abych vám pomohl. Proč nejdete za imortalistou? Data z bioniky dovedou odstranit i docenti, natožpak vaši přátelé profesori!“

„Pomůže, ale ještě chvíli nás bude dusit,“ řekl jsem Dědkovi.

„Neobtěžovali bychom vás banalitou, pane doktore,“ obrátil jsem se na Kurze. „Nejde jenom o obyčejné smazání dat. Je třeba v nich najít stopu. Data pocházejí ze zdrojů neformálních týmů. Mantella řekl, že někdo si myslí, že k nim s Kazimírem patříme. Rádi bychom měli jistotu. Kdo je v tom neformálním týmu? Kdo ho vede a proč připravuje tak zákeřnou zbraň? Prototyp už existuje. Zabil profesora Bikrama. Přejete si, aby Kazimír přišel jako druhý na řadu, protože nosí tajná data v hlavě?“

„Vaše spolčování s podvodníky mě nezajímá,“ syčel doktor Kurz. „Žádné stopy hledat nebudu. Jen vám připomenu, kam vás zvědavost už tolikrát zavedla. Vaše neformální týmy jsou mi lhostejné. Je mi jedno, kdo je vede, Aurelius Horác nebo Elvis Presley. Něco vám doporučím. Vrahy nechte Mantellovi a sami se věnujte svému obchodu se starožitnostmi.“

„S balíkem dat v hlavě to půjde těžko,“ pronesl Dědek Čuchák.

„Tvař se aspoň trochu zkroušeně,“ vybídl mě po komlinku.

„Začíná mě pořádně srát. Možná mu i jednu natáhnu.“

Pochopitelně nevím, jak jsem se v tom okamžiku tvářil. Nicméně stalo se, že v tuhle chvíli Kurz otočil a přestal se naparovat.

„Dobře, protentokrát,“ řekl. „Paměťové bloky vám uvolním, pane Prusi. Víc ode mne nemůžete chtít a napříště prosím, abyste se ani nepokoušeli mě obtěžovat banalitami, jako je pátrání po stopách. Pojdte se mnou, pan Nedomý tady počká.“

„Jste velice laskavý, pane doktore...,“ začal jsem. Doktor mě umlčel jediným pohledem a pak zmizel i s Dědkem Čuchákem ve ved-

lejší místnosti. Asi po půl hodině oba vyšli ven. Zdálo se, že doktor má skvělou náladu.

„Bylo to snadné,“ hlaholil. „Pan Prus má už svoji bioniku úplně volnou a může si tam strádat, jaká data chce. Jste z toho venku, pane Prusi!“ Dokonce ho poplácal po zádech. Nikdy by mě nenapadlo, že je něčeho takového schopný. „Jděte klidně domů. Ale chci vám vyjít vstříc. Přáli jste si, abych data analyzoval. Vyhovím vám. Pokud najdu klíč nebo stopu, ozvu se.“

„Víte co? Není to nutné,“ řekl jsem. „Opravdu se nemusíte obtěžovat. Měl jste pravdu, stopy ať si hledá Mantella. Důležité je, že se Dědek, tedy pan Prus, těch zbytečných dat zbavil.“

„Jistě, to je hlavní. Takže jak se říká, doufám, že se v téhle místnosti dlouho neuvidíme,“ rozzěhnal se s námi náš osobní felčar.

A tak jsme šli domů v náladě podstatně lepší, než s jakou jsme k doktoru Kurzovi přicházeli.

To bylo dobře, protože příští den nás oba pozvala Su Wang-li do Modré laguny na večeři s přáteli. Asi bych před ní nedokázal zamaskovat starosti, a jak ji znám, snažila by se do celé záležitosti vložit a pletla by se všude a zamotala by všechno, zkrátka nedělalo by to dobrotu.

Večírek to byl příjemný. Su večírky pořádá jako obřad. Dovede být zároveň uvolněná i ve střehu. Pro dnešní večer připravila čínskou specialitku, úhoře v medové omáčce na dračí způsob. O obsluhu se starali roboti, ne androidi – ani ona nechtěla mít potíže s fundamentalisty typu Human First. A servíroval se zelený čaj Dračí studna a suchary se sójovou pomazánkou. Kromě nás bylo v podniku asi deset dalších lidí, stálí hosté, některé jsem znal už delší dobu, jiné sotva od vidění. Nebudu zdržovat líčením, o čem šla řeč, protože k tomu podstatnému došlo až po hodině, kdy se mi v komlinku ozval Dědek.

„Kubo, mám na příjmu doktora Kurze.“

„Copak?“

„Má důležité sdělení.“

Vstal jsem. Su si toho samozřejmě všimla.

„Něco se stalo?“

„Jenom malá reklamace. Jednomu zákazníkovi se nezdá pravost mušle z Moře neklidu.“

Dívala se na mne odspodu. Při jejím metru padesát a mém metru devadesát to jinak nejde, než aby se dívala odspodu. Když se ale dívá tak, jak se dívala zrovna v tuhle chvíli, mám vždycky pocit, že já měřím metr pade a ona o čtyřicet čísel víc.

Udělal jsem malé gesto a vyšel z místnosti. Úzká chodbička vedla k šatně a toaletám. Zavolal jsem Kurze. Ozval se okamžitě.

„Pane Nedomý?“

„Slyším vás, pane doktore.“

„Došlo k malé technické chybě.“

Napadlo mě, že něco provedl s Dědkovou myslivnou. Když z ní pumpoval data, něco poškodil. Z Dědky se stane blábolící hromádka rosolu a karbonitu.

„Povídejte.“

„Ta data...“

„Co je s nimi?“

Lezlo to z něho jako z chlupaté deky.

„Kde jste?“ vyhrkl najednou. „Doma?“

„Ne. Jsem...“

„Chválabohu. Neříkejte, kde jste. Nechci to vědět. Ať to nikdo neví.“

„O co jde?“

„Já jsem, jak to říct... tam, kde právě jste, je hermetizace?“

„Určitě,“ odpověděl jsem. Tohle jsem věděl na sto procent. Konec konců jsem to byl já, kdo Su přiměl, aby ze svého podniku udělala stoprocentně nezávislou jednotku. I kdyby praskla Kupole, Modrá laguna by vydržela v autonomním systému nejmíň týden.

„Co se děje, Kubo?“ ozvala se za mnou.

Stála v přítmí, jemná záře stropních lumiforů se jí leskla ve vlasech černých jako čerstvý karbonit. Tvář měla vážnou.

Konec srandy, kamaráde. Pravdu, tak zněl příkaz té tváře.

„Aktivuj hermetizaci,“ řekl jsem jí.

Otočila se a šla to udělat.

Správný šutrák. Bláták by se ptal „a proč“ a „co se stalo“ a ptal by se „není to zbytečné?“. Šutrák jde a hermetizuje.

S hermetizací není žádná sranda. Když je i ten nejmenší důvod k utěsnění, udělejte to a ptejte se až potom.

V hermetizovaném prostoru máte na otázky dost času. Ve vzduchoprázdnu je prostor jenom na smrt, ne na otázky.

„Aktivovaná,“ řekl jsem doktorovi stroze. „Takže povídejte.“

„Trochu jsem se zabýval těmi daty od Mantelly. Snažil jsem se vám vyhovět, bylo to vaše přání, proto jsem vynaložil maximální možné úsilí, chápete?“

„Nechápu, ale snažím se.“

„Chtěl jsem znát účel toho nindži a taky, kdo ho naprogramoval.“

„Přišel jste na to?“

„Víte, z dat se to nedalo vyčíst. Ono to chtělo, jak to říct...“

„Zkuste to. Držím vám palce.“

„Potřeboval jsem bližší pohled.“

Teď už jsem tomu nerozuměl vůbec.

„No ano,“ řekl nevrle. „Bližší pohled. Vyšší míru vizualizace, než je pouhá virtuální prezentace.“

Před vnitřním zrakem se mi vynořilo strašné poznání. Že on ten starý idiot...

„Vy jste to vyrobil. Tak dlouho jste si hrál s daty, až se z vyvíječe vyloupil nindža!“

„Když to takhle řeknete, vrhá to na mne ošklivé světlo. Hlavně že jste udělal včasná opatření, a to díky tomu, že jsem vás okamžitě varoval. Spustil jste hermetizaci, takže moje zásluha je v tom...“

„... že vy, starý všetečný pitomče, jste si tak dlouho hrál s daty, až jste vygeneroval robotického nindžu!“ zařval jsem. To už se vrátila Su a slyšela, co říkám.

„To je nespravedlivé, co povídáte,“ kňučel Kurz.

„Co je robotický nindža?“ chtěla vědět Su.

„Stroj na zabíjení. To, co zabilo profesora Bikrama. Individuálně cílená zbraň. Létá to, chodí to, leze to po stropě, plave pod vodou.“

„On to vyrobil?“ zeptala se. Chápala, s kým mluvím.

„Ano, tak dlouho si hrál s daty, až to jeho vyvíječ vyrobil.“

„Poslyšte, Nedomý, tohle je dezinterpretace faktů!“ vřískl doktor Kurz. „Data jsem podrobil zkoumání s vaším vědomím a podle vašeho příkazu.“

„Podle mého příkazu?“

„Chtěl jste vědět, kdo za tím stojí?“

„Chtěl, ale...“

„Takže odpovědnost je vaše, pane Nedomý! Sám jste přinesl data do mého domu a světil mi je. A neupozornil jste mě na autoexek!“

Už před chvilkou jsem přepnul na hlasitý poslech, aby Su byla v obraze z první ruky.

„Co je autoexek?“ zeptala se.

„Samospouštěcí program. Tři dé vyvíječe pracují na základě dat. Zadáš data a parametry pro vyvíjení. Vyvíječ vygeneruje trojrozměrný objekt. Data mohou mít v sobě spouštěcí rutinu. Když se dostanou do vyvíječe, dají mu příkaz se všemi parametry a vyvíječ objekt vyrobí. To se stalo.“

„Řekl jste to správně, pane Nedomý,“ komentoval to doktor Kurz. „Takže to není moje vina. Spustil jsem širokou paletu rutin a stalo se toto. Hned jsem vás uvědomil po chráněné lince. Měl byste mi být vděčný, po tom všem, co jsem pro vás za ta léta udělal.“

„Kde je?“

„Kdo?“

„Ten nindža přece!“

„Kde by byl?“ Znělo to užasle, jak může někdo klást tak směšnou otázku. „Přece odletěl za vámi! Je programovaný na osobu blízkou Kazimiru Prusovi. To jste bohužel vy, pane Nedomý. Chce vás zabít.“

„Tak počkat,“ ozvala se Su. „Jak zabít?“

„No,“ odpověděl doktor Kurz rozvážně, „energetickým paprskem. Je to vtipně řešené zařízení. V režimu pátrání nemá žádnou energetickou rezervu. Veškerou energii alokuje pro antigravitační odstínění. Pak se nožkami usadí nebo přichytí chapadly, překloupí se do režimu emitace a vypálí energetický paprsek. Důvtipné, vidíte?“

Nezmohl jsem se na slovo.

„Ta věc od vás odletěla a za chvíli tady bude a vypálí na Kubu svůj paprsek?“ zeptala se místo mě Su.

„Dovolil bych si vás poopravit, vážená paní,“ pravil doktor Kurz starosvětsky. „Neřekl bych, že u vás bude za chvíli. S největší mírou pravděpodobnosti nepříjemně hraničící s jistotou už u vás je.“

„Něco se děje?“ vešel Dědek Čuchák.

„Kurz vygeneroval nindžu a ten teď po mně jde,“ odpověděl jsem. Stručněji to vyjádřit nešlo.

„Já si vyprošuju...,“ vřeštěl doktor.

Díval jsem se na Dědkovu karbonitovou fasádu. Kazimir Prus přežil ránu čtrnáct padesátkou, ručním dělem na odstraňování důlních závalů. Třeba mám šanci. Budeme dva kyborgové. Ani si nebudeme muset povídat. Propojíme se kabeláží natvrdo, uvažoval jsem a moc dobře mi při tom nebylo.

Bylo mi jasné, že se jen planě utěšuju. Viděl jsem, jak dopadl profesor Bikram. Instruktažní prezentace to zopakovala.

„Už je tady,“ ozval se Dědek Čuchák. Na nic nečekal a podle své robotické logiky se propojil s bezpečnostními sítěmi Modré laguny. Nastavil ovládání tak, že na světelném panelu vedle věšáku se objevil pohled do koridoru.

„Nic nevidím,“ řekl jsem.

Nic jsem nechtěl vidět. I Su se naklonila k panelu a zavrtěla hlavou.

„Vidíte, ve stínu pod římsou naproti? Ten lesk?“

„Nevidím,“ připustil jsem.

„Tahle organika,“ povzdechl si Dědek. „Nic nevidí, nic neslyší.“

Obraz se začal zvětšovat, trochu trhaně, po jednotlivých skocích. Zároveň se stín pod římsou projasňoval.

Po šestém, možná sedmém kroku – Dědek by to věděl přesně – jsem ho spatřil. Nebo to spatřil.

Nindža visel pod římsou. Koule z materiálu tak matného, že se podobala černému terči, visela na chapadlech vysunutých z horního vrchlíku. Nohama tápala kolem sebe. Zdálo se, že plavou v husté kapalině, asi jako poloprůsvitná vlákna medúzy.

„Hledá tě,“ poznamenal Dědek.

„Copak jsem plankton?“

„Snaží se zachytit emoční vlny.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Komunikuju s doktorem Kurzem,“ odpověděl Dědek stroze a zase to pohrdání organikou dal najevo až zbytečně okázale. „Nindža je naladěný na tvoji osobnost. Každý člověk vysílá emoční vlny.“

„Na tom je založený iluzín,“ poznamenala Su.

„Ano. Iluzínoví herci dovedou emoce zahrát a v iluzínech je diváci mohou sdílet. Tohle je podobný princip.“

„Poslyš, Dědku,“ řekl jsem, „androidi nemají emoce.“

„Já emoce mám, jestli tím myslíš tohle.“

Musel jsem se uchechnout.

„Ne, opravdu tím nemyslím, že bys měl jít ven a tohle vosí hnízdo strčit do pytle. Víím, že máš emoci na rozdávání. Ale opravdoví androidi emoce nemají. Mohli by nindžu zničit.“

„Co se děje?“ strčil k nám hlavu Petr, jeden z hostů večírku, který pěkně začal a teď se zvrtil na hodně špatnou stranu.

„Porucha na hermetizaci.“

„Možná že by bylo dobré večírek rozpustit,“ podotkla Su. „Hlavní dveře jsou blokováné. Pojdte, vyvedu vás zadem. Kuba s Dědkem tu zůstanou a pomůžou mi.“

Pomůžeme, Su, jen jestli to půjde.

Osaměli jsme.

„Dokud je hermetika uzavřená, nemůže se nic stát,“ ubezpečoval jsem se.

„Nindža čeká. Sbírá data. Možná analyzuje systém.“

„Slyšíš ho?“

Dědek umí nabírat vysílání na frekvencích, o jakých nemáte tušení.

„Ne,“ řekl. „Zvláštní. On musí něco vysílat. Dívej se mu na nohy.“

Nindža je teď roztahoval tak, že tvořily vějíř. Na panelu byl pořádně veliký. Hnusný pohled.

„Pohni se,“ vybídl mě Dědek.

Udělal jsem několik kroků.

Nohy se zachvěly.

„Cítí tě. Ví o tobě.“

„Strašná citlivost!“

„Jenže v tobě je silná emoce. Máš strach.“

„Nemám!“

„Bylo by nepřírozené, kdyby ses nebál,“ řekl Dědek vlídně. Překvapil mě. Spíš bych čekal ironickou poznámku stran nás organiků. „On s tím počítal. Proto se usadil tady, naproti vchodu. Musí vědět, že je tu jedna z kamer systému. Chtěl se ti ukázat, aby ti nahnal strach. Aby zesílil tvoje emoce.“

„Žádné nemám,“ řekl jsem vztekle.

Nožky se zachvěly.

„Viděl jsi? Zachytil erupci,“ upozornil mě Dědek šeptem. „Kamaráde, ve stavu, v jakém jsi, by tě našel i na dně našeho dolu v Česko-polské.“

„No tak zdař bůh,“ poznamenal jsem k tomu, abych Dědkovi ukázal, že se zas tak moc nebojím a jsem schopen drsného havířsko-průkopnického humoru, ročník 2045. Upřímně to neznělo.

Nindža se najednou utrhł ze svého závěsu a prudce odletěl stranou. Lekl jsem se.

„To vyšli naši přátelé zadním vchodem.“

„No a co?“

„Odletěl je zkontrolovat,“ řekl Dědek. „Ledaže...“

„Co?“

„Nechci zvyšovat práh tvých emocí.“

Ten se měl v příštích minutách zvýšit tak jako tak.

Ze sálu se ozvaly výkřiky. Šli jsme se podívat, co se děje. Petr, velice rozčilený, za ním jeho manželka Sylva a další tři kamarádi, hulákali jeden přes druhého na Su, že je venku napadl létající robot, že byl asi takhle veliký a měl nohy a chapadla a že Kamilu a Petra poškrábal na obličejí a Simona povalil. Skutečně, dívka zvaná Kamila lehce krvácela na tváři a povykovala, jako kdyby jí nindža utrhł nohu.

Vypadalo to tu, jako by se schylovalo k bitvě. Což hravě mohlo. Bylo čím bojovat, Su měla na stěnách rozvěšené jako dekorace meče, bojové vějíře, hole a dýky.

Dědek chvilku přemýšlel a vyhodnocoval situaci.

„Zahnal je zpátky. Aby tady řvali a šli nám na nervy. Hlavně aby tě vytočili a tvoje emoce zářily jako maják.“

„Máš řešení?“ zeptal jsem se.

„Mantella. Tady pomůže jedině on. Má k dispozici ozbrojené roboty. Bez emocí. Ti ho zlikvidují.“

Díval jsem se na něho a snažil se neposlouchat povyk kolem sebe.

„Bylo by divné, kdyby nindža neměl ochranu. Policajtí nic nezmůžou.“

„Máš lepší nápad?“

„Ožeru se.“

„To je nápad hodný organika!“

„Ano,“ řekl jsem. „Když se ožeru, snížím emoční práh. Už nebudu vyděšený Kuba Nedomý. Budu ožralé hovado. Bez emocí. A on mě nenajde. Nebo aspoň bude tápat. Získám čas.“

Asi deset vteřin přemýšlel. Rád bych věděl, kolik miliard možností během té nekonečně dlouhé doby probral.

„Nemůžeš zůstat ožralý nadosmrti.“

„Zkusím to,“ řekl jsem upřímně. „Su?“

Otočila se ke mně a bylo zřejmé, že i ona má emoční laťku nastavenou k hodně vysokánskému skoku.

Vysvětlil jsem jí všechno tak stručně a zároveň tak zevrubně, jak to jen šlo. Nevynechal jsem ani Mantellovu návštěvu.

„Opravdu nemáš s těmi týmy nic společného?“

„Přísahám. Opravdu nemám. Nelžu ani takhle malinko.“

„Dědek chce zavolat Mantellu?“

„Ano, Mantellu a jeho roboty.“

„Jenže tím se Mantella dostane do maléru,“ řekla Su.

Tohle mě nenapadlo.

„Náčelníkům bude divné, proč dáváme do souvislosti Mantellu a nindžu,“ pokračovala Su.

„Víš, mně na tom teď zas tak moc nezáleží,“ přiznal jsem. „Mantella mě do toho namočil, tak ať si to Mantella vypije.“

Dívala se na mne svým rentgenovým pohledem. I ona má emoční antény. Poznává, když lžu, a tentokrát jsem testem prošel bez úhony.

„Dobrá,“ souhlasila.

Mantella neměl radost z toho, co jsem mu říkal.

„To bylo neopatrné. Krajně neopatrné!“ nadával.

„Luigi, povíme si, jak se kdo choval a kdo byl neopatrný, až bude po všem. Zatím ta bestie krouží kolem bloku, a když někdo vystrčí nos, zažene ho dovnitř, aby mi to nahnalo strach a vyzařoval jsem emoce.“

„Dej si panáka,“ radil mi Mantella, „to tě zklidní. Já to zařídím. Neboj, nenechám tě v tom.“

Změnil tón. Asi mu došlo, že mě do toho opravdu namočil a má svoji zodpovědnost.

Vymysleli jsme rozumnou variantu. O pomoc policii požádá Petr. Byl napaden robotickým aparátem neznámého původu a jeho společnice při tom utrpěla lehké zranění v obličeji. Policie zjedná nápravu. Nemusíme mít žádné obavy.

„Tak, děti,“ zvolala Su dost nahlas, aby překřičela všechny povykující, a to muselo být hodně nahlas, „opravářská četa je na cestě. Žádné nebezpečí nehrozí. Byla to jen malá porucha hermetizace. To je přece formalita. Jsme pod Kupolí, nic nám nehrozí. Úhoř bude hotový za půl hodinky. A abych vás odškodnila za nepříjemnosti, otevírám svoje tajné sklepy!“

Neotevřela je dokořán, to se rozumí. Jenom pootevřela. Byla to dvířka, nezastírejme, luxusní. Vytáhla z nich láhev šampaňského Taittinger a ta, jak se ukázalo, dokázala zklidnit emoce všech zúčastněných, sotva se na ni podívali.

Pro mě měla jinou medicínu. Absolutní.

„Vodka Absolut, to je to pravé,“ naordinovala mi ji a ukázala se jako správný lékař emocí.

Vodka mi vstoupila do žil s grácií ledové královny. Měl jsem pocit, že drží v ruce sametové košťátko a zametá jím jednu emoci za druhou. V hlavě jsem měl v krátké chvíli čisto jako na operačním sále doktora Kurze.

Mantella si dal na čas. Bylo by podezřelé, kdyby se měl přetrhnout! Trvalo mu dvacet minut, než se černo-bíle kostkované gravo nápadně svou opancéřovanou věží ocitlo na scéně. To už nindža zase visel na svém místě, pod římsou bloku naproti přes koridor.

„Jsme tady,“ oznámil mi Mantella. Mikrofon vedle dveří byl velmi citlivý a také kamery měly vysoké rozlišení.

„Vidíme vás, Luigi.“

Viděl jsem ho tak dobře, jako by byl v místnosti.

„Kde ho máte?“

Vysvětlil jsem mu, kde tu potvoru velikosti grapefruitu najde.

„Vidím,“ řekl Mantella, otočil se, podíval se nahoru na římsu a jakási emoce se mu zatetelila v hlase.

„Nemusíš se bát. Je nasměrovaný na mě. Cílená zbraň, to přece víš.“

„Jistě, jistě,“ ubezpečoval se. „Vyřídíme ho rychle. Máme tu malé energetické dělo. Podobný emitör, jako má on, jenže výkonnější.“

„Tak pracujte, chlapci. Budeme se dívat. Je to jako v iluzínu. Máme židle v první řadě.“

Vzadu v sále společnost zdolávala už třetí láhev drahocenného taittingeru. Bylo až kupodivu, jak rychle jim alkohol stoupl do hlavy. Všichni jsme dlouho abstinovali, to je tím. Taky se mi už trochu točila hlava, a dokonce jsem se přistihl, že se na tu podívanou těším. Nindži jsem se už nebál ani stínem. Dokonce mi začal být sympatický, a jestli jsem měl ještě zbytek emoce, tak to byla lítost, že tak hezká létací hračka bude zničená energetickým dělem.

Nindža si všiml, že se něco děje. Přestal máchat nohama – to dělal ještě před chvilkou velmi rychle, dokonce se mi zdálo, že trochu nervózně, a vějíř teď stočil ohniskem ke kostičkované věži policejního vozu.

Vystoupil Mantella, ještě jeden důležitě vyhlížející policajt a android obtížený krátkou černou trubkou.

„Tak do toho, Luigi,“ povzbuzoval jsem rozjařeně. „Přeju dobrou mušku!“

„Ty máš ale náladíčku,“ poznamenal ponuře.

„Vodka Absolut. Mám tu ještě půl flašky. Dám ti čuchnout, když se dobře trefíš. Až to skončí, přihlas se.“

„Jsem ve službě,“ odpověděl. Jenže mě neoklamal. Slyšel jsem, jak polkl.

Robot namířil svoji trubku a pak se to stalo.

Bylo vidět, jak nindža začal kmitat nohama tak prudce, až vytvořil lesklou kovovou plochu. Dívali jsme se na to všichni tři, Dědek, Su i já. Nindža udělal ze svých spodních končetin, či jak to nazvat, odraznou plochu!

Z černé trubky vyšlehlo světlo, odrazilo se od nindžova štítu a vzápětí oslnilo a oslepilo i kameru u dveří. Ozvala se rána, pak začaly ječet sirény a rozblikala se varovná světla. Jak už to poplašná zařízení dělají při poruše hermetiky.

A ta byla porušena opravdu důkladně.

Ve vchodových dveřích Modré laguny zela díra. Sice ne tak veliká, že by jí proskočil klokan, ale dost veliká, aby pohodlně prolétl robotický nindža.

Což vzápětí učinil, rychle a elegantně.

3

STARÁ ČÍNSKÁ ŠKOLA

Energetický paprsek je širokopásmový nástroj zabíjení. Dovede pracovat jemně, jako když si kočička hraje s klubíčkem a najednou táfne drápkem a máte v lebce díрку, ani kapka krve se nepropasíruje, jen život stačí ufouknout ven. Anebo si počíná jako motorová pila z iluzinového hororu.

Robotický nindža má na vybranou, jak paprsek použije. K rozhodování mu pomáhají emoce oběti. A přesně ty byly naváděcím paprskem pro robotického nindžu, když vklouzl dovnitř Modré laguny dírou, již vypálil do hermetizovaných dveří baru blbec policejní robot.

Blbec?

Nešlo mu nic vyčítat. Nemohl vědět, že nindža si dovede poradit s ručně řízenou střelou, že ji umí zachytit a odrazit, a nejen to, že ji dokáže i odpálit přesně, kam potřebuje.

Nindža byl venku a chtěl být uvnitř. Mezi jím a mnou byly dveře. Použil policejní střelu jako beranidlo, takhle prosté a elegantní to bylo.

Rána to byla náramná.

Střela prorazila dveře tak snadno, jako když se v japonském salonu chcete opřít loktem o stěnu. Hups, a jste vedle v ložnici. Čímž netvrdím, že to bylo podobné tomu, co se povídá o noži a másle. My lidé jsme bytosti velmi křehké a nemáme rádi, když nám u zadku vybuchne puma. V tom se podobáme rybám, také nesnášejí granáty v rybníce. Seklo to s námi se všemi. Já, jak jsem byl emočně dezaktivovaný půl fľaškou vodky Absolut, jsem si mohl myslet, že mi spadl

na hlavu balkon. Kdyby se mě někdo zeptal, jak se jmenuji, odpověděl bych, že na nádraží se jde v půl páté v neděli.

Jediný, kdo přečkal vpád zcela bez úhony, byl Dědek Čuchák. Pochopitelně. Jeho exoskelet by srazil na zem leda důlní stroj. Co ho sejmuli čtrnáct padesátkou, zařekl se, že už se nenechá vyvést z míry. Spolehlivě se svého předsevzetí držel a porušil ho asi tak patnáctkrát, vždycky nedobrovolně, pochopitelně, s nárokem na opravu u doktora Kurze.

Později jsem si nechal přehrát, co se vlastně dělo v těch prvních chvílích, kdy nindža proletěl dírou ve dveřích.

My všichni masáci či organici, nebo jak nám Dědek přezdívá, jsme leželi na jedné kupě. V místnosti svítilo jen nouzové osvětlení. To pochopitelně nindžovi nevadilo – stejně jako Dědek se dokázal orientovat v daleko širším spektru, než je lidem viditelná část. Nindža vletěl dovnitř a zastavil se uprostřed místnosti. Roztáhl panožky a vějířovitě je rozprostřel, aby anténami zachytil moje emoční vlny.

Ty nebyly samozřejmě veškeré žádné. Koupaly se v absolutce tak vesele, že se v ní rozpustily, a navíc jsem měl po té ráně v hlavě temno.

Poplašné sirény ječely, dokud hermetizační automat nezalil poškozené dveře pěnou a čidla se nepřesvědčila, že tlak je normální a neocitneme se v postavení rybiček, kterým slon vypil akvárium. Což netrvalo dlouho, sotva pár vteřin. Na záplatování pláště ochrany života nemáme na Luně moc času.

Jako první se vzpamatoval Petr, ten, kterého nindža venku podrápal na obličej.

Klekl si, podepřel se rukama a zvedl hlavu. Nindža se k němu prudce snesl a namířil na něho antény. Možná mu byl povědomý, možná si říkal, že tohohle pána už někde viděl.

Vyvolal v Petrovi velkou emoci. Dodala mu sílu, takže vyskočil a zaječel legračně vysokým hláskem. Tím probral moji Su. Nemá

ráda, když se vedle ní ječí, a tím hůř, když ječí chlapi. Je ze staré čínské školy a myslí si, že muži sluší ryk válečníka. Ječení je pro holčičky.

Ovšem protože je z hodně staré čínské školy, hněv neobrátila proti ječícímu Petrovi, ale proti nindžovi, který ječení způsobil. Vrhla se k němu a pokusila se ho popadnout za článkovitá chapadla.

Bylo to směšné, když mi to Dědek pak promítal a já už věděl, jak to nakonec všechno dopadlo. Su jednala čistě reflexivně. Neuvažovala o tom, co udělá. Nindža měl ve svých programech taktiku na mnoho druhů útoku a viděli jsme, jak snadno si poradil s ruční řízenou střelou. Jeho konstruktéry však nenapadlo, že by se do něho někdo pustil holýma rukama. V první chvíli byl neschopný pohybu a Su se podařilo za jedno chapadlo ho polapit. Škubla, avšak nindža se vzpamatoval, šel do protitahu a uvolnil se. Svoji kapacitu teď musel rozdělit na dva úkoly. Jednak se bránil atakům zuřivé Číňanky, jednak mě chtěl najít. Pátral po mých emočních vlnách a jistě ho netěšilo, že jsou zasuty pod vrstvou alkoholického opojení.

Později, když jsme se s Dědkem dívali na záznam, došlo mezi námi k drobné rozmíšce.

„Vidiš,“ říkal jsem mu, „tady máš příklad toho, že my organici jsme přece jenom lepší než křemík a kolodium.“

Na nahrávce jsme totiž mohli dobře pozorovat, jak se Su naučila během několika vteřin zápasit s robotickým nindžou, a pokud mě zrak neklamal, použila několik prvků stylu *paj-mej čchüan*, jak ji kdysi učili bojovní mniši v klášteře Purpurových oblak v horách Wu-tang.

„Špatný bojovník se dívá protivníkovi na ruce, lepší se mu dívá do očí. Opravdový bojovník ho vnímá jako vzdálenou horu,“ učil opat Li Shimin svoje žáky, zatímco je posílal na zem střídmy pohyby jemných rukou. Robotický nindža neměl ani ruce, ani nohy. Byl to pouhý stroj a Su instinktivně pochopila mechaniku jeho pohybů a naučila se ji využívat ve svůj prospěch.

Bylo v tom až cosi milostného, jak ho pravou rukou svírala za chapadlo a levou dlaní vklouzla do míst, odkud chapadla vycházela. Snažila se najít oporu pro páku a také ji našla. Nindža se pokoušel tahat chapadlo nazpět, a protože to byl hloupý stroj, jak jsem neopomněl bručícímu Dědkovi připomínat, neuvědomil si, že tím vlastně protivníkovi pomáhá. Kdyby chodil do školy k Li Shiminovi, naopak by chapadlo povolil a Su by pravděpodobně upadla, pokud by ovšem včas nenašla jiné řešení. Nindža však chodil do horší školy, pokud vůbec do školy chodil, a tahal a tahal a chapadlo tím ztužoval, takže z něho byl pružný prut. Su jím velmi snadno páčila směrem, kterým chtěla vražedného robota odpálit.

Tato situace samozřejmě netrvala dlouho. Nindža si uvědomil, že ztratil schopnost ovládat pohyby, a pokusil se volnými chapadly Su nahmatat. Šlo mu to velmi těžko, protože nebyla přizpůsobena k zápasu, a to ani ve stylu *paj-mej čchüan*, ani v jakémkoli jiném. Byla multifunkční, ale všechno nedovedla. Přijímala emoční vlny a uměla kráčet, případně šplhat. Nindža musel improvizovat, což mu zabíralo obrovskou část výpočetní kapacity. Výsledkem byly mátožné, chvílemi dokonce trhavé pohyby.

Na záznam toho zápasu jsem později hleděl jako očarovaný a snažil se nevnímat sama sebe. Samozřejmě že jsem tam byl vidět. A kdybych si měl někdy budovat síň slávy, tahle scéna by se tam nesměla ocitnout. Žena bojovala a muž se válel opilý na zemi, taková to byla trapná situace. Kdyby mistr plátna a štětce tuto scénu vymaloval ve stylu Jacquese-Louise Davida a jeho *Napoleona při přechodu přes Alpy*, na bílého koně by jistě posadil Su, kdežto moji živou mrtvolu by musel odsunout někam za obzor, kam mistr David umístil Napoleonovy kanonýry v rohatých kloboucích.

Li Shimin měl v Su vynikající žačku. Moje milá bojovnice si po chvílce dovolila už i takové bravury, že přehmatávala z chapadla na chapadlo a dařilo se jí udělit robotovi rotaci.

Robotický nindža opravdu nebyl stavěný na souboj *mano a mano*, kdežto Su podobné kratochvíle cvičila celý život. Později, když jsme o tom mluvili, se tvářila velmi skromně a říkala, že to byla hračka, o nic nebezpečnější než třeba býcí zápasy. Pokud to mohu posoudit, vedla si v tom zápase jako Manuel Rodríguez Sánchez „Manolete“.

Po krátké chvíli se naučila s nindžou zacházet tak suverénně, že mohla pomýšlet na přechod z obrany do útoku. Přehodila si opět ruce, přehmátla na chapadlo, které momentálně trčelo kolmo dolů, opřela se o zadní nohu a elegantně mrštila nindžou o zeď.

Byla to pěkná řacha.

Natolik silná, že jsem ji slyšel. Já, odstřelený alkoholem.

Zvedl jsem hlavu a podíval se, co se děje, kdo tady čím mlátí.

Před očima se mi dělala kola a v uších mi ještě hučelo od té první rány, kdy policejní robot prostřelil hermetizované dveře Modré laguny.

Vnitřní zařízení robota bylo na chvilku otřesen paralyzované. Su toho využila, zase si přehmátla a tentokrát ho uchopila tak, že se s ním dokázala prudce otočit kolem dokola, jednou, dvakrát, třikrát, jako borec v tradiční disciplíně *kladivo*, a nindža skončil přesně tam, kde prve, ovšem vystřelila ho mnohem větší energie.

Nindža, uvědomil jsem si, co se to tu děje.

Su rozbíjí nindžu.

„Nedělej to,“ řekl jsem těžkým jazykem a zamával na ni.

Najednou mi ho přišlo líto. Jako by to nebyl stroj na zabíjení. Su zabíjí chudáka stroječka. Je bezcitná jako dítě trhající mouše nožičky. Chudák moucha. Chudák stroječek.

Su nevěřila vlastním očím, když se stroj po té děsivé petelici vzpamatoval. Najednou byl docela čilý a rozpráhl chapadla.

Vyvedlo ji to trochu z míry.

Nindža poprvé od začátku podivného souboje udělal něco neočekávaného. Až dosud se pokoušel bránit, případně přejít do protiútok. Tentokrát roztáhl chapadla do zcela jiné figury.

Přestože jsem byl opilý, v mozku mi zasvítla jakási oáza strážlivosti, v níž seděl Rozum a nabíral do stříbrné číše soudnost.

VIDĚL jsem, že robot dělá vějíř, vytváří anténu, a viděl jsem i to, že anténa míří na mě.

Tím, že jsem se vzpamatoval, a dokonce ho politoval, vyslal jsem emoci. Jeho emoční receptory mě zachytily, rozpoznaly a on se mohl vrátit k původnímu úkolu. A tím nebyla obrana před rozběsněnou ženštinou – měl za úkol mě zabít.

Přes svůj stav jsem si to uvědomil a strach vzal ocelové koště a zametl opilost kamsi stranou, do temného kouta myslí. Čímž obnažil emoce a situaci ještě zhoršil.

Mistr Sun kdysi řekl:

„Když to nejde po zlém, musí to jít po ještě horším!“

Su využila chvílku, kdy nindža přeskupoval chapadla, skočila po něm a s vypětím veškeré energie jím mrštila do otevřených dveří kuchyně.

To není nic platné, Su, pomyslel jsem si. On se vrátí. Snad si nemyslíš, že na mne zapomene a poletí se podívat do kuchyně, jestli je úhoř hotový?

Však jsem taky zaslechl, jak to v kuchyni rachotí. Nindža proměněný v projektil rovnal pokličky po svém.

„Nech ty poklice na pokoji, nebo bude paní zuřit!“ křikl jsem.

Spíš jsem mu měl radit, aby je umyl a vyleštil – abych získal čas. Dokud se zabývá kuchyní, jsem v bezpečí. Až je uklidí, zase se do mě pustí, to by sis měla uvědomit, moje milá pošetilá Su.

Hrubě jsem Su podcenil.

Uvědomovala si dobře, že se nindža vrátí. Jenom chtěla manévrem získat čas.

Ne dlouhý.

Dostatečný k tomu, aby strhla se zdi Třpyt rosy, *tchaj-ti tien*, oboustranně broušený rovný meč. Byl to historický meč z doby poslední

dynastie Čching, nádherný kus dlouhý osmdesát jedna centimetrů, se zřetelným středovým hřbetem *tí*, s diamantovým profilem, s vyrytým obrazem fénixe na jedné, draka na druhé straně. Právě Třpyt rosy kdysi přivedl Su na Lunu, ale o tom jsem vyprávěl jinde.*

Su strhla Třpyt rosy ze zdi a to, co se dělo potom, se slilo do jednoho doslova oslnivého okamžiku.

Robotický nindža, vyhozený ze dveří podniku, jako by to byl obtížný host, pokud bych si mohl dovolit takové přirovnání ve stavu, v němž jsem byl, opsal dráhu podobnou vlásence, rozprostřel antény a zachytil moje velmi zmatené emoce. Možná že i zaváhal, zda jsem to opravdu já, protože to, co ze mě vycházelo, asi jen málo zapadalo do vzoru, jímž vybavili jeho paměťové registry. Nemá cenu zpětně se zabývat psychologií robotických nindžů. Jisté je, že jsem tak či onak zapadl a nindža na mě nastoupil tak, jak ho vymysleli a jak ho prostřednictvím doktora Kurze vyrobili.

V tom okamžiku jsem se už zvedal ze země. Šlo to pravda ztuha, protože se země pode mnou kymácela. Uvnitř opilého Kuby Nedomého seděl úplně střízlivý Kuba Nedomý a ten si uvědomoval, co se děje kolem něho a v něm.

Tenhle střízlivý Kuba viděl blížícího se nindžu, černou kouli ježatou vějířovitě rozevřenými chapadly. Spatřil i ústí energetického emitoru. Byla to malá bílá ploška kruhového tvaru, čistá jako hostie vytažená z pece.

Aspoň mi to nezanese do těla svinstvo, pomyslel si střízlivý Kuba Nedomý uvnitř opilého Kuby Nedomého.

Do zorného pole najednou vstoupila Su.

Viděl jsem ji v akci mnohokrát a znal její oblíbené postoje ve střehu. Toto byl *sia š'*, dolní postoj neboli postoj sehnutého hada.

* O příchodu Su na Lunu a historii Třpytu rosy vypráví román *Hvězda mého života*, Mystery Press 2023.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rock mého života.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.